

BESNIK MUSTAFAJ
BIRI I ADAMIT
POEZI

BOTIMET TOENA

Besnik Mustafaj

Biri i Adamit

poezi

BOTIMET TOENA
Tiranë, 2017

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Sonila Kapo

Redaktore: Anrila Spahija

Korrektore letrare: Majlinda Bami

Përkujdesja grafike: Elida Stafa

Kopertina: Parid Teferiçi

ISBN 978-9928-235-67-1

© Autori *dhe* Botimet Toena

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116

E-mail: redaksia@toena.com.al

botimet.toena@gmail.com

[Http://www.toena.com.al](http://www.toena.com.al)

Zbulimi i burrit

Zbulimi i burrit

*“Atëherë Jakobi puthi Rakelën,
ngriti zërin dhe qau.”*

Zanafilla 29/11

Nuk ishte Jakobi ai, isha unë
që po zbuloja si nëpër ëndërr burrin
te vetja. Sa bukur ishte! Në një heshtje
prej guri të kuq u zhyt befas bota,
vetëm që unë - ky tjetri, i porsazbuluari -
të dëgjoja si ngjitej plot uturimë
përpjetë gjithë gjaku i trupit tim
drejt e nga zemra te gjuha.

Te maja e gjuhës madje,
gjarpri që doli, u zgjat midis dhëmbësh
jo për të kërkuar rrezen e diellit, jo,
për të kërkuar errësirën e gojës tjetër,
errësirën e njomësht siç ai (unë)
nuk e dinte (e dija) se mund të jetë
njomështia.

Por gjuha e tij (imja)
deri atëherë nuk e kishte fjalën e duhur
për të shprehur pa i rënë rreth e rrotull

çfarë ishte ajo lëndë (le të themi
përkohësisht “njomështia”) atje,
në errësirën e ngjeshur të gojës
femërore, e aftë të përcillte
(le të themi prapë përkohësisht “zjarr”)
deri në leqet e këmbëve të tij (mia).
Jakobi,

që në fakt isha unë,
ngriti zërin, do thënë ulëriti si ujk
dhe qau pastaj si kaproll me lot të valë
duke mallkuar me rrënjë e me degë Adamin,
burrin e parë i cili, si trashëgimtari tokësor
i verbit hyjnor, kur mori Evën në krahë
dhe ndjeu çfarë gropash trallisëse bënë
thellë kraharorit të tij gjinjtë e bardhë të gruas,
u mjaftua me aq, i vetëkënaqur nga mëkati,
stërgjysh egoist e dembel, nuk gjeti dhe fjalën
të tregonte për pasardhësit çfarë ndodhi
jo mbi lëkurë.

Nën lëkurë.

T'i vinte një emër asaj njomështie
në errësirën e gojës femërore
e që Jakobit (mua) kur e puthi Rakelën
i zgjoi në fyt atë ulërimën e ujkut,
që ai vetë, burri i zbutur, nuk e dinte ta kishte.
Jakobi pastaj qau, por qau nga dëshpërimi
pse gjithë kjo mrekulli e mrekullive
do të mbetej fshehtë dhe vetëm për fajin e tij
që nuk e kishte ende fjalën për ta
shprehur.

Heshtje nuk ka për njeriun

Kaq e madhe kjo botë!
Gjallesat e saj të panumërta
Edhe vetëm me frymëmarrje
Një dridhje të pakëputur i japin ajrit të saj
ditë e natë.

Njeriu që kam pranë më dëgjon
E për çka flas veç tund e tund kokën.
Unë ndalem një çast, e zë për supesh, e shkund:
- Sikur tërë njerëzit pohimin ta bënin
me një lëvizje të kokës,
Kjo botë me gjithë gjallesat e saj të panumërta,
Do të mbetej shkretë
Në atë dridhjen ajrore epileptike.